

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14909/2023
08.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца адвоката АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Јовановић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Паркинг сервис“ Врање, чији је пуномоћник Миомир Тасић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1310/22 од 20.03.2023. године, у седници већа одржаној 08.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1310/22 од 20.03.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1310/22 од 20.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 710/22 од 04.05.2022. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и у целости одржано на снази решење о платном налогу Основног суда у Врању Пл 79/22 од 08.03.2022. године. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу надокнади парничне трошкове у износу од 13.312,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1310/22 од 20.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке, у делу у коме је одржано на снази решење о платном налогу за износ главног дуга од 9.300,00 динара са законском затезном каматом од 17.07.2021. године до исплате, за износ од 120,00 динара на име ПТТ трошкова за слање опомене и на име трошкова издавања платног налога од 9.950,00 динара. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је укнута решење о платном налогу Основног суда у Врању Пл 79/22 од 08.03.2022. године за износ главног дуга од 13.500,00 динара са законском затезном каматом почев од 17.07.2021. године до исплате и за трошкове тужиоца за издавање платног налога од 1.860,00 динара, те је у том делу тужбени захтев одбијен. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је тужени обавезан да тужиоцу

плати на име парничних трошкова 12.400,00 динара. Ставом четвртим изреке одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу у коме је преиначена првостепена пресуда, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Спорно потраживање, за које је делимично одбијен тужбени захтев, односи се на радње заступања тужиоца као пуномоћника адвоката, предузете после пријема обавештења о раскиду уговора о адвокатском заступању, које је тужиоцу упутио тужени властодавац. По закљученом уговору између странака тужилац, као адвокат, био је у обавези да у отказном року предузима радње које не трпе одлагање и о томе обавести туженог, а не и да започиње нове поступке, за које радње захтева спорну накнаду. Право да се захтева извршење обавеза преузетих уговором условљено је сагласношћу уговорача у сваком конкретном случају, а утврђене чињенице на којима је заснована правноснажна пресуда, не воде закључку да постоје правна питања која захтевају одлучивање о ревизији као посебној, у смислу напред цитиране законске одредбе.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије по одредби члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбама члана 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности они у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 470. ЗПП прописано је да ће се поступак о споровима мале вредности спроводити и поводом приговора против платног налога, ако вредност оспореног дела платног налога не прелази динарску противвредност 3.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда у споровима мале вредности није дозвољена ревизија.

Тужба са предлогом за издавање платног налога поднета је 04.03.2022. године, приговором је оспорен цео платни налог по коме је главница потраживања 22.800,00 динара и поступак је спроведен по правилима о споровима мале вредности, а из цитираних законских одредаба произилази да ревизија није дозвољена.

Чињеница да је другостепеном пресудом у побијаном делу првостепена пресуда преиначена није од утицаја на дозвољеност ревизије, пошто се у споровима мале вредности не примењује општи режим за дозвољеност ревизије из члана 403. ставова 2. и 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић